

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.569 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. TIMMERMAN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
*“Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en geboren zijn in Bagdad (Centraal-Irak). Toen u twee jaar oud was, zou uw familie zich in Suleymania (Noord-Irak) hebben gevestigd. U zou nooit politiek actief zijn geweest. Uw vader zou imam zijn geweest. In 1999 zou hij in Suleymania problemen hebben gekregen met de Koerdische autoriteiten nadat hij zich tijdens zijn preken kritisch had uitgelaten over de Koerdische overheid. Hij zou door de Asayesh (Koerdische veiligheidsdienst) zijn opgepakt en gedurende ongeveer een week zijn vastgehouden. Na zijn vrijlating zou hij gedwongen zijn geweest Suleymania te verlaten. Uw vader zou samen met uw moeder, uw zus en uw broer naar Bagdad zijn verhuisd en er in de wijk Battawin gaan wonen zijn.
U zou bij uw oom in Suleymania zijn achtergebleven omdat u uw studies wenste voort te zetten. Na het beëindigen van uw middelbare school, zou u wiskunde en Engels gaan studeren zijn aan het lerareninstituut van Suleymania. In 2005 zou u zijn afgestudeerd. Nadien zou u gesolliciteerd hebben voor een job als leerkracht. Op het Directoraat voor Onderwijs zou u te horen hebben gekregen dat ze geen leerkrachten nodig hadden en dat u voor een job in het onderwijs een aanbevelingsbrief nodig had*

van één van de Koerdische Partijen. Ook zouden u vragen zijn gesteld over uw vader. Op een bepaald moment zou u gevraagd zijn een opleiding aan te vatten aan het Militair College van Suleymania. U zou hen hebben meegedeeld dat u een militaire opleiding niet zag zitten. U zou schrik hebben gekregen en zich vragen hebben gesteld bij het feit waarom ze u een militaire opleiding aanboden, terwijl u eigenlijk een job in het onderwijs ambieerde.

Uiteindelijk zou u in mei 2006 Suleymania hebben verlaten en bij uw familie in Bagdad zijn gaan wonen. U verklaart dat de politie na uw vertrek uit Suleymania één keer bij uw oom thuis is geweest. Ze zouden naar u hebben gevraagd. Op 10 augustus 2006 zou uw vader in de moskee in de wijk Battawin waar hij voorganger was door onbekenden zijn ontvoerd. Sindsdien zou u niets meer van uw vader hebben vernomen. Op 25 september 2006 zouden tijdens uw afwezigheid onbekende gewapende sjiiitische mannen jullie huis in Battawin zijn binnengevallen. Ze zouden naar u hebben gevraagd en uw zus hebben meegenomen. Een dag later zou uw zus door haar ontvoerders zijn vrijgelaten.

U verklaart in Bagdad te zijn gezocht omdat u de zoon bent van een soennitische imam. Op 26 september 2006 zou u in Bagdad het vliegtuig hebben genomen. U zou op 29 september 2006 op de luchthaven van Zaventem zijn aangekomen. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en ingeroepen vrees voor vervolging ernstig aantasten.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u ter ondersteuning van uw identiteit en afkomst uit Bagdad uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neerlegde. Deze documenten werden ter authenticatie voorgelegd aan de Federale Politie, die oordeelde dat de door u neergelegde documenten vervalsingen zijn. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich hiervoor baseert bevindt zich in het administratief dossier. Het neerleggen van valse identiteitsdocumenten (identiteitskaart + nationaliteitsbewijs) doet het CGVS besluiten dat u de Belgische autoriteiten doelbewust tracht te misleiden om zodanig een verblijfstatus te worden toegekend. Dit ondermijnt dan ook uw algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielaanvraag verschillende incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande enkele essentiële elementen van uw asielaanvraag.

Zo sprak u zich tegen aangaande de precieze problemen voor uw vader in Suleymania. De ene keer verklaarde u dat uw vader tengevolge zijn kritische uitspraken tijdens zijn preek in de moskee werd opgepakt en één week door de Asayesh van Suleymania werd opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, 13/10/2006, p.10). Een andere keer verklaarde u dat uw vader voor ondervraging naar het kantoor van de Asayesh werd geroepen, waar hij een waarschuwing kreeg dat hij zou worden opgepakt indien hij de

stad niet zou verlaten. U voegde er uitdrukkelijk aan toe dat uw vader nooit door de Asayesh of de politie werd opgepakt of opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, 3/4/2008, p.5 + p.11). Het feit dat u zich op dit punt tegenspreekt is niet onbelangrijk gezien het de kern van uw asielrelaas raakt. Tengevolge uw vaders problemen met de Asayesh van Suleymania, zou uw vader immers Suleymania hebben moeten verlaten. Ook verklaarde u net hierdoor in 2006 problemen te hebben gekend bij het vinden van een job in het onderwijs in Suleymania.

Verder dient te worden opgemerkt dat er zeer ernstig kan worden getwijfeld aan uw verklaring als zou u de laatste maanden voor uw vertrek uit Irak in Bagdad, meer bepaald in de wijk Battawin, hebben gewoond. U verklaarde in mei 2006 Suleymania te hebben verlaten en naar Bagdad te zijn verhuisd. U zou in Bagdad hebben gewoond tot aan uw vertrek uit Irak eind september 2006 (zie gehoorverslag CGVS, 13/10/2006, p. 2). Uit uw asielverklaringen blijkt echter dat uw kennis over Bagdad, en meer bepaald over de wijk Battawin, waar u woonachtig zou zijn geweest, heel beperkt is.

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal (CGVS) van 3 april 2008 werd u gevraagd wat u allemaal kon vertellen over de wijk Battawin en de directe omgeving van uw huis. Verder dan het feit dat er op tien minuten van uw huis een moskee was, er in Battawin ook een kebabzaak is en in de wijk een markt en verschillende hotels zijn, raakte u niet (zie gehoorverslag CGVS, 3/04/2008, p.12-13). U verklaarde dat Battawin een bekende wijk is in Bagdad. Gevraagd echter of u Battawin een beetje kon lokaliseren in Bagdad kon u totaal niet antwoorden. U wist niet of de wijk zich in het centrum van de stad bevond, noch slaagde u erin enkele omliggende wijken van Battawin bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, 3 april 2008, p.13). Van iemand met uw profiel (u volgde een opleiding van vier jaar aan het lerareninstituut van Suleymania) kan toch verwacht worden dat u over de wijk waar u enkele maanden woonde iets meer kan vertellen. Ook van iemand die niet vaak buitenshuis kwam, zoals u verklaarde, kan toch verwacht worden dat hij een minimum aan informatie kan verschaffen over de gebouwen in de directe omgeving van zijn woning. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de rest van uw familie reeds sinds 1999 in Bagdad woonde, waardoor u ongetwijfeld via hen enige informatie over Bagdad kon vernemen. Bovenstaande opmerkingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat er heel ernstig kan worden getwijfeld aan uw verklaringen als zou u in de maanden voorafgaand aan uw vertrek in Bagdad in de wijk Battawin zou hebben gewoond. Hierdoor kan ook aan de voor u aangehaalde problemen in Bagdad en die de directe aanleiding waren van uw vertrek uit Irak (vrees door sjiieten te worden ontvoerd) zeer ernstig worden getwijfeld.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat u geenszins aannemelijk maakte thans door de Koerdische overheid van Suleymania te worden gezocht (zie gehoorverslag CGVS, 3 april 2008, p. 9). U haalde geen enkel concreet element of feit aan waaruit blijkt dat de Koerdische overheid sinds uw vertrek uit Irak in september 2006 naar u op zoek is. Voor wat betreft uw verklaring als zou de politie tijdens uw verblijf in Bagdad (periode van mei 2006 tot september 2006) één keer bij uw oom zijn langsgekomen, dient het volgende te worden opgemerkt. Het loutere feit als zou u zich hebben moeten aanmelden op hun kantoor om enkele vragen te beantwoorden over uw vader, is onvoldoende om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees in uwen hoofde (zie gehoorverslag CGVS, 3 april 2008, p. 10). Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u gedurende de eerste zeven jaar na het vertrek van uw familie uit Suleymania (van 1999 tot 2006) geen enkel probleem met de Koerdische overheid omwille van uw vader heeft gekend. Op de vraag waarom ze u in 2006, na uw vertrek naar Bagdad, plots voor ondervraging opriepen, kon u niet antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, 3/04/2008, p. 10). Bovendien baseert u zich enkel op verklaringen van derden als zou u zijn opgeroepen en brengt u hier geen enkel begin van bewijs van aan.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bovendien dient te worden opgemerkt uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Suleymania), waar u bijna gans uw leven zou hebben

gewoond, geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot zijn de overige door u neergelegde documenten, met name een certificaat van uw studies aan het lerareninstituut van Suleymania en een algemeen rapport van Amnesty International over mensenrechtenschendingen door de Koerdische overheid, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Gezien u valse identiteitsdocumenten voorlegde kan ook ernstig worden getwijfeld aan het authentiek karakter van bovengenoemd certificaat in verband met uw lerarenopleiding.”

3.2. Verzoeker stelt in hoofdorde dat hij in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967. Hij beweert dat het voor hem onmogelijk is een bewijs te leveren van de vervolging waarvan hij in Irak het slachtoffer werd. Hij meent echter dat uit zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie blijkt.

Verzoeker stelt met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard dat deze documenten niet door hem maar door zijn familie zijn aangevraagd, zodat van enige opzettelijke intentie geen sprake is. Hij verwijst naar de voorbereidende werken van de Kamer en rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat het feit dat een asielaanvrager gebruik maakt van valse of vervalste binnenkomstdocumenten om zijn vlucht of binnenkomst in België te vergemakkelijken, niet volstaat opdat zijn aanvraag als een kennelijk misbruik zou worden beschouwd, op voorwaarde dat hij de stukken niet wetens en willens heeft gebruikt om de Belgische overheid te bedriegen naar aanleiding van zijn aanvraag.

Betreffende de beweerde tegenstellingen aangaande de precieze problemen van zijn vader in Suleymania, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) vergeet dat hij bij confrontatie met deze tegenstelling verklaarde dat hij het incident reeds vergeten was, daar hij nog in shock was door het recente overlijden van zijn moeder. Verzoeker stelt dat deze feiten bovendien reeds van 1999 dateren. Hij meent dat het CGVS ten onrechte besliste dat het feit dat zijn vader werd opgepakt door de Asayesh in Suleymania in 1999 de kern van zijn asielaanvraag betreft, daar dit slechts één van de eerste feiten was dat aanleiding gaf tot zijn vlucht naar België.

Met betrekking tot zijn kennis van de wijk Battawin, stelt verzoeker dat hij nauwelijks buitenhuis kwam en, ongeacht zijn profiel, niet verwacht kan worden dat hij een wijk op een termijn van 6 maanden grondig zou kennen. Verder stelt hij dat het argument dat hij van zijn familie die reeds sinds 1999 in Bagdad woonde enige informatie had kunnen vernemen over de stad volkomen irrelevant is aangezien de sporadische keren dat hij contact had met zijn familie, niet over de omgeving werd gesproken doch over het persoonlijk leven van elk familielid.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing inzake de valse identiteitsdocumenten te weerleggen aangezien hij geen concrete elementen aanbrengt die de vaststellingen van de Federale Politie hieromtrent zouden kunnen ontkrachten, uit dewelke blijkt dat de documenten namakingen betreffen door middel van kleuren laserprint (administratief dossier, stuk 23: “landeninformatie”). Bovendien kan worden opgemerkt dat de Federale Politie er geen belang bij heeft om documenten onterecht als vals te bestempelen, waardoor de nodige garanties geboden worden inzake objectiviteit. Dat verzoeker valse identiteitsdocumenten neerlegt, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid en klempt des te meer daar verzoeker bij het CGVS niet kon aangeven op welke wijze deze documenten werden verkregen en verklaarde: “(...) *men moet niet van uitgaan dat iemand die hier met Ik uit Irak een echte Irakees is (...)*” (administratief dossier, stuk 3, p.9).

Wat verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker in de bestreden beslissing niet wordt verweten gebruik te hebben gemaakt van valse of vervalste binnenkomstdocumenten om zijn vlucht of binnenkomst te vergemakkelijken maar vervalste documenten te hebben voorgelegd ter ondersteuning van zijn asielverzoek. De bestreden beslissing oordeelt dan ook op goede gronden dat de vaststelling dat verzoeker vervalste documenten voorlegde de algemene geloofwaardigheid van zijn beweringen ondergraaft.

Aangaande de tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn vader, dient te worden opgemerkt dat op elke kandidaat-vluchteling de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker door de lange duur van de procedure en de spanning en stress die het overlijden van zijn moeder met zich meebracht zich bepaalde feiten en incidenten niet meer kon herinneren, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker beweerde tijdens het gehoor ten gronde verschillende malen dat zijn vader nooit werd opgepakt of opgesloten, doch slechts eenmaal werd opgeroepen door Asayesh (administratief dossier, stuk 3, p.5, 11), terwijl hij tijdens het gehoor in dringend beroep beweerde dat zijn vader gedurende een week werd opgesloten (administratief dossier, stuk 14, p.10).

De Raad merkt op dat de arrestatie van zijn vader de kern van verzoekers asielaanvraag raakt. De feiten die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, namelijk het bedreigende interview door het Directoraat voor het Onderwijs van Suleymania, de politie die bij zijn oom is langs geweest op zoek naar hem na zijn vertrek naar Bagdad, de ontvoering van zijn vader op 10 augustus 2006 en de ontvoering van zijn zus op 25 september 2006, zijn immers gebeurtenissen die de rechtstreekse gevolgen zijn van de beweerde moeilijkheden van zijn vader in 1999.

Waar verzoeker argumenteert dat hij nauwelijks buitenshuis kwam, hij geen informatie kreeg van zijn familie en niet verwacht kan worden dat hij een wijk op een termijn van zes maanden grondig zou kennen, is de Raad van oordeel dat dit geenszins volstaat om zijn beperkte kennis omtrent Battawin te verklaren. Van verzoeker, die gedurende vier jaar een opleiding volgde aan het lerareninstituut van Suleymania, kan, gelet op zijn voorgehouden verblijf van zes maanden in Bagdad, redelijkerwijze worden verwacht dat hij kon antwoorden op de de gestelde vragen aangaande (i) de lokalisatie van Battawin in Bagdad (ii) het al dan niet gelegen zijn in het centrum van deze wijk (iii) omliggende wijken (iv) gebouwen in de directe omgeving van zijn woning.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motivering niet weerlegt waar deze met recht opmerkt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij op heden wordt gezocht door de Koerdische overheid te Suleymania, in acht genomen dat (i) hij geen concrete elementen of feiten aanhaalt waaruit blijkt dat hij zou worden gezocht (ii) het loutere feit dat hij zich moest aanmelden om vragen te beantwoorden over zijn vader onvoldoende is om te kunnen besluiten tot een gegronde vrees (iii) hij gedurende de eerste zeven jaar na het vertrek van zijn familie uit Suleymania geen problemen kende, waarbij hij niet kon verklaren waarom zij hem in 2006, na zijn vertrek naar Bagdad plots voor ondervraging zouden oproepen (iv) hij zich enkel baseert op verklaringen van derden en geen begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn oproeping. Deze motivering is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. Hij voert aan dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op ernstige schade en dat hij zich niet onder de bescherming van de autoriteiten van zijn thuisland kan stellen, minstens dat deze bescherming onvoldoende zou zijn. Daarnaast stelt verzoeker dat hij, gelet op het

door hem aangehaalde feitenrelaas, bij een eventuele terugkeer naar Irak het risico loopt opgepakt en eventueel gearresteerd te worden door de politie.

Hij verwijst tevens naar een persbericht van 12 maart 2008 waaruit blijkt dat er in Suleymania op 10 maart 2008 een ongebruikelijke zelfmoordaanslag heeft plaatsgevonden waarbij drie doden en zeker dertig gewonden zijn gevallen. Derhalve wordt volgens verzoeker de stelling van het CGVS dat er in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade tegengesproken door de feiten.

4.2. De Raad stelt vast dat voor zover hij zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde gronden als voor zijn asielaanvraag, aan verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas (zie sub 3.3), de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend.

Verzoekers verwijzing naar de aanslag in Suleymania, door verzoeker zelf gekwalificeerd als “ongebruikelijk”, is niet dienstig aangezien het feit dat er zich in Suleymania een éénmalig incident heeft voorgedaan geen afbreuk doet aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er ondanks sporadische op de overheid gerichte terroristische aanslagen in de drie noordelijke provincies onder de daadwerkelijke controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (administratief dossier, stuk 23: “landeninformatie”). Derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.

